

LBRIS

We know
books

Maria Voss

**LASĂ
ÎNTUNERICUL
SĂ TE ÎNVĂLUIE**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Moartea unui părinte

Mâna Izabelei trece invariabil prin clanță, ca un abur fin, dar asta nu o împiedică să persiste absentă în gestul ei inutil de a o prinde între degete. Stă în picioare în dreptul ușii și mă privește cu ochi mari, cenușii, în străfundul cărora deslușesc o tristețe pe cât de ascunsă, pe atât de înrădăcinată.

E frumoasă — cel puțin a fost, înainte să moară — cu un chip căruia cei peste patruzeci de ani de viață nu au reușit să-i stingă câtuși de puțin strălucirea. Poartă haine simple, o cămașă și pantaloni de stofă, dar care se așează pe ea cu o eleganță naturală, firească.

“Sigur nu vrei să iei loc?” o întreb.

“Nu, nu. Nu vreau să te deranjez. Am trecut doar să te salut. Te pregăteai să ieși, nu-i așa?”

“Mă duceam la masă, da,” o aprob. “Dar am un sandwich în

frigider, mă descurc.”

Nu e cu mulți ani mai în vârstă decât mine, poate doar ușor mai împovărată, dar ceva din alura ei mă face să o privesc ca pe o figură cu desăvârșire maternă.

“Ar trebui să mănânci mai zdravăn,” mă informează cu seriozitate.

Poate pentru că are mereu obiceiul să-mi spună lucruri de genul ăsta. Dar nu e nimic neobișnuit. În general femeile, mai ales cele trecute de o anumită vârstă, sunt extrem de grijulii la adresa mea și veșnic preocupate să mă îngrașe. Nu mă ajută deloc faptul că mi-am menținut o mină de copil orfan chiar și la cei aproape patruzeci de ani.

“Te rog, ia loc,” insist.

“Uite, mă așez dacă îți mănânci sendvișul,” concesionează cu o tandrețe care mă face incapabil să o refuz.

“Bine, fie.”

Mă ridic râzând și pășesc pe hol înspre chicinetă, ca să revin după un minut cu un pătrat înfășurat în staniol. În lipsa mea, Izabela s-a instalat în fotoliul destinat clienților mei obișnuiți și își inspectează încheietura de la mâna dreaptă cu o privire curioasă. Fotoliul o susține fără obiecții, sprijinindu-i coatele și permițând trupului ei subțire să se afinite printre perne, aproape înghițind-o cu totul. Bănuiala mea e că și clanța ușii ar fi răspuns docilă atingerii sale, dacă intenția i-ar fi fost cu adevărat să plece. Totul se rezumă în final la intenție.

“Ia zi-mi, ce-ai mai făcut?” încep, dezvelind pe jumătate două felii de pâine reci și fleșcăite dintre care se insinuează o fâșiuță străvezie de șuncă.

“Mai nimic. Mă tot gândesc să trec pe la Alex,” îmi mărturisește conversațional.

“Și? De ce nu o faci?”

“N-aș vrea să sperii săracul copil... Oricum, îmi închipui că e tot în butoiul cu melancolie, dar o să își revină. E un sufleteț puternic, dar încăpățânat. Seamănă cu taică-său!”

Mușc din sendviș, iar gura îmi e invadată de o avalanșă de pâine lipicioasă. Alex, din ce am mai discutat, e progenitura ei, de gen nedefinit. Cumva reușește întotdeauna să se exprime vizavi de el în termeni atât de ambigui, încât până acum nu am reușit să-mi dau seama cu exactitate dacă e băiat sau fată. Nici nu am cerut vreodată clarificări, pentru că mi s-a părut un detaliu irelevant, dar în sinea mea sunt un pic curios. Uneori sunt absolut convins că Alex e băiat, dar mai sunt și alte dați când nu mai sunt atât de sigur.

“Înțeleg că tristețea e tot o formă de încăpățănare?” mă străduiesc să articulez, înghițind un bol alimentar înecăcios care mă rașchetează pe tractul digestiv, pe tot drumul până în stomac.

“Îți dai seama,” gesticulează grațioasă, cu o mișcare menită să comunice că îmi spune lucruri extrem de evidente. “Ce rost are să-și irosească viața aiurea cu prostii din astea?”

“Prostii ca... moartea unui părinte, spre exemplu?” încerc.

“Toată lumea moare, Ioan,” îmi explică ferm, cu un tremur aproape imperceptibil în glas.

Câteva firimituri îmi aterizează pe pulover, unele ricoșând mai departe pe mocheta proaspăt aspirată. Stomacul îmi pare mai entuziasmat de situație decât restul corpului, dar urmează să-l dezamăgesc și pe el. Mai iau o mușcătură de complezență și

EBRIS
îmi pun prânzul deoparte.

“Gata, nu mai mănânci?” se alarmează. “Ești numai piele și os.”

Expresia i se schimbă pentru o clipă, parcă abia acum conștientă de cuvintele pe care le-a rostit. Nu s-a obișnuit pe de-a-ntregul cu noua ei condiție. E normal, îmi imaginez că tuturor le ia o vreme, iar unii nu se obișnuiesc probabil niciodată. Dar de aia sunt aici.

“O să mănânc mai încolo. Acum prefer să fiu atent la tine.”

“Ești un drăguț,” îmi spune, relaxându-se între pernele fotoliului. “Cum de ești singur?”

Urăsc întrebarea asta. Îmi sprijin și eu spatele de scaun și îi răspund cu un surâs cald, deși puțin forțat:

“Așa e calea onoră în viață.”

Spre norocul meu, copilul ei, Alex, nu are decât paisprezece ani, deci știu că nu există riscul să-mi propună vreo pețire agresivă.

“Am și eu o prietenă mai tânără care nu-și găsește pe nimeni,” începe.

Există, totuși, și alte riscuri...

“Te-ar face fericită să îmi gălesc pe cineva?”

“Ei,” respinge viguros, “dar aici nu e vorba de ce m-ar face pe mine fericită.”

“Ba fix despre asta discutăm, nu?”

“Fericirea mea s-a încheiat deja,” murmură, vocea ridicându-i-se ușor spre final, ca și cum se luptă cu un ghem de lacrimi ce i s-au oprit în gât.

A plâns și în alte dăți. Plâng cu toții, și cei vii, și cei morți

deopotrivă, reușind prin nu știu ce forță a naturii să-și verse durerea în mod egal, chit că au un trup din care să curgă fierbinte sau doar un suflet despământenit din care izbucnește la fel de aprig.

“Și totuși iată-ne aici pe amândoi.”

“Mi-e prea drag de tine să te las în pace,” se confesează, cu ochii sclipindu-i a durere, mai frumoși decât înainte și infinit mai sfâșietori.

Aș vrea să-i zic că n-am nevoie să mă lase-n pace, dar nu știu cât ar ajuta-o destăinuirile mele de afecțiune, așa că îmi înghit vorbele și mă abțin.

“De mine,” aleg în schimb să îi șoptesc. “De Alex...”

“Alex nu știe că sunt aici. Nu simte...”

“Nu ai de unde să știi ce simte Alex,” îi răspund blând.

Rămâne în liniște un moment, cu privirea pierdută în podea, unde trei firimituri de pâine formează o constelație printre firele scurte ale mochetei. Buzele îi tresar slab, fără îndoială într-o luptă pe care încearcă să o ascundă în mod egal și de mine, și de ea însăși.

“Of, Ioan...”

Se ridică brusc și își așează marginea cămășii cu un gest de nervozitate.

“Te las, că dacă mai stau pe capul tău o să mori de foame.”

Zâmbesc, îndreptându-mi ochelarii, dar rămân în scaun, neclintit, ca să nu-i dau impresia că îmi doresc să plece. Niciodată nu-mi doresc cu adevărat să plece.

“Te aștept mâine,” îi spun.

“Mâine să fie.”

Nu iese pe ușă. Pur și simplu este, iar apoi nu mai este, lăsându-mă singur în cabinet, cu o jumătate bleagă de sendviș lângă mine și un sentiment neplăcut de goliciune interioară.

Îmi propun să rezolv măcar una din probleme, așa că mă ridic, îmi culeg paltonul din cuier și mă încumet să plec la masă.

2.

Procesul de jelire

Am stabilit, ca de obicei, că ne vedem la Pom — pe numele său lung și prețios, *Pomegranate Bistro*, un local pe care l-a descoperit, evident, Magda, care servește *brunch*, un număr alarmant de variațiuni de pâine prăjită cu avocado și foarte multe salate cu ingrediente care, după părerea mea, n-au ce căuta într-o salată. Magda ne târâște acolo zilnic, de aproape un an, să luăm prânzul toți trei, iar eu împreună cu Sergiu ne conformăm docili, în parte pentru că e amplasat convenabil — la jumătatea drumului dintre clinica de terapie, unde profesez alături de Sergiu, și clădirea de birouri unde Magda, conform propriilor ei cuvinte, “suferă o moarte lentă și anostă”. Dar, în principiu, ne supunem pentru că Magda ne îngrozește teribil pe amândoi și ca atare preferăm să mâncăm ouă poșate cu avocado în fiecare zi la ora două după-amiaza, decât să atragem asupra noastră furia

Îmi scutur câțiva fulgi de ninsoare de pe umeri și îi dibuiesc pe cei doi undeva în colț, așezați la o masă ce pare feliată dintr-un trunchi de copac și așezată pe patru picioare fără prea multă ceremonie. Simt o foame care îmi răscolește fundul stomacului ca o greblă, atât de chinuitoare încât salata mea obișnuită cu *balloumi* îmi dă motive reale de entuziasm.

“Nu m-ai așteptat să venim împreună,” îi scot ochii lui Sergiu imediat ce ajung în dreptul lui.

Mă privește cu vinovăție pe chipul lui sculptat — un gigant blând, de aproape doi metri înălțime, care ar putea să despice masa în două în încercarea inocentă de a-și sprijini cotul, dar pe care e foarte probabil să-l găsești salvând câtei vagabonzi de pe stradă în timpul liber.

“Te-am văzut mai devreme că-ți scoteai sendvișul din frigider și am presupus că ești prins la birou,” mi se scuză.

Lângă el, Magda chicotește brusc, câteva șuvițe albastre alunecându-i peste ochi din gălăgia ei asimetrică de tunsoare. Nu e nevoie să întreb: sendvișul meu cu șuncă e un motiv frecvent de amuzament în grupul nostru. *Îți făcea mămica sendvișuri pentru la școală când erai mic?* îi place Magdei să mă întrebe de minimum cinci ori pe săptămână și, dintr-un motiv sau altul, mă scoate din draci întrebarea, chiar dacă în general știu de glumă.

“Am avut un pic de muncă,” le explic, dezbrăcându-mi paltonul și așezându-l pe spătarul unui scaun gol.

“Ați putea amândoi să vi le puneți în cuier,” comentează Magda și înclină capul în direcția unei orori de fier forjat din colț — un fel de sculptură abstractă nefinisată, ce îmi întărește

convingerea că generația modernă e complet dezinteresată vizavi de prelucrarea până la capăt a materiilor prime.

Geaca Magdei, o ciudățenie de piele cenușie cu ținte de alamă pe epoleți, e singurul ocupant al obiectului denumit liberal *cuier*. Dacă n-aș cunoaște-o pe posesoare, și dacă geaca n-ar arăta așa cum arată, aproape aș crede că e genul de om care respectă convenții sociale și de bun-simț.

“Mă lași să trăiesc?” îi arunc, întinzându-mă după meniu.

“Hai să ne jucăm de-a *de ce e Ioan cu capsă pusă*,” sugerează ea. “Eu zic că s-a certat iar cu Marius. *Serj*, contrapropuneri?”

“Nu mă bag, *man*,¹” se retrage Sergiu, cu o prudență exersată pe chip.

“Bine, mai încerc eu. Iar s-au dat clientele la tine?”

Știam că n-ar fi trebuit să le menționez asta, nici măcar în treacăt — mai ales Magdei, care are curiozitatea unui copil de trei ani și cam la fel de multă stăpânire de sine.

“Am mai stabilit că nu vorbim despre clienți,” îi reamintesc pe un ton scăzut și controlat, concentrându-mă pe meniul din fața mea, ca și cum aș rosti un secret ce ne poate pune pe toți în pericol de moarte.

“OK, nu te ambala! Nu te-am întrebat ce mărime poartă la sutien!”

Dar indignarea ei e de fațadă. După o secundă se apleacă înspre mine și îmi șoptește cu un zâmbet sugestiv:

“Deși mă-ai spune dacă ar fi o mărime notabilă, nu?”

Îl văd cu coada ochiului pe Sergiu cum mustăcește în spatele propriului meniu, iar colțul gurii îmi zvâcnește fără să vreau.

1 omule (en)